

Пенчо Славейков
Сън за щастие

Ни лъх не дъхва над полени...

Ни лъх не дъхва над полени,
ни трепва лист по дървесата,
огледва ведър лик небето
в море от бисерна роса.

В зори ранил на път, аз дишам
на лятно утро свежестта —
и милва ми душата бодра
за лек път охолна мечта.

За лек път, за почивка тиха
през ясна вечер в родний кът,
където ме с милувка чака
на мойто щастие сънят.

Извардила Марта, дойде пролетта...

Извардила Марта, дойде пролетта
несетно в нощта,
но призори тая измама видяла,
налетя върху й тя с хала.

И зина насреща й старчески зев,
и сблъска я с рев,
и цветната дреха развя и размята,
и с дъжд й наплиска снагата.

Но шалаво чедо не ще и да знай —
и смей се, играй...
А слънце, на прага небесен запряно,
изглежда ги благо засмяно.

Престана поройния дъжд...

Престана поройния дъжд,
отмина вихра ненадеян;
гръмовний сетен ек заглъхва,
далеко някъде отвеян.

И само капчици се ронят
от листовците разведрени,
и падат — благодатни сълзи,
от блясък слънчев позлатени.

Нощ преваля. Зад гори...

Нощ преваля; зад гори
ясен месечко се скри,
ей зора ще сипне скоро –
сбогом, жадена изгоро!

Що е, че съм разделен
аз от теб? Нали весден
мила на сърце те нося –
сбогом, птичко свилокоса!

Скоро пак ще притъмней.
Славей песен щом запей,
ти възчаквай ме тогива –
сбогом, моя желбо жива!

Не чезни, а имай мен
мило на сърце весден –
би ще времето крилато...
Сбогом, мое златно злато!

Плакала е горчиво нощта...

Плакала е горчиво нощта,
плакала е мълком сирота,
че за нея белий ден нехае,
че не иска той дори да знае
туй що мъчи нейното сърце
и каква й скръб тъми лице!...

И когато сипна пак зората –
от сълзите на нощта земята
бе покрита с бисерна роса;
и во всяка капчица-сълза
се огледва белий ден сияен –
и усмихнат мина пак нехаен.

Отсреща, дето стръмно се извива...

Отсреща, дето стръмно се извива
пътеката по скута на баира,
под сянката на тъмнолиста слива,
прохладно, тихо изворче извира.

Моравата самотно там що вене,
към всякой пътник гледа завистливо,
а изворчето шепне: тук при мене,
как сладко, ах, как чудно се почива!

Летен ден едвам се влачи...

Летен ден едвам се влачи,
дълъг път макар да гони,
и под мудните му стъпки
морно виснат прашни клони.

Само тук-таме погален,
трепне лист в гъстежа клонен...
Чуй! – от майка-вейка тежко
падна зрелий плод отронен.

Месеца самотно грей...

Месеца самотно грей
и лучи вълшебни лей

над планинските вършини
и обвити в мрак долини.

Сънний мир сън осени...
Само будните вълни

в тъмното море немирно
се премятат беззапирно.

И унесени, в захлас
нещо шепнат с тъмен глас, –

дали сага съкровена?...
И заспалата вселена,

като че ли в трепет плах,
слуша, схванала во тях

нейде някой рев далечен –
ек от хаоса предвечен.

Капчици дъждовни...

Капчици дъждовни
падат от небето –
и орачу трепна
радостно сърцето.

Чу той техний говор
с ветреца пролетен
и на ранний посев
поздрава приветен.

И в мечти честити
видя той отрано
в златен клас израсло

зърното посяно.

И кръстци, и снопи –
дар за труд грижовни...
Святи, благодатни,
капчици дъждовни!

Тихо вее вечерна прохлада...

Тихо вее вечерна прохлада
и полека мрака нощен пада,
всичко веч прибира се за сън.
Трепнаха звездици в небесата.
Из полето нейде от чердата
се зачува тих, залутан звън.

Пъпчиците към земя привеждат,
морни, росно чело и изглеждат
как се мило милва лист со лист...
Дневна скръб в душа се притаява,
и сърцето с кротост упоява
аромата нощен, благ и чист.

Безумний вихър на живота...

Безумний вихър на живота
подмята го насам-натам –
в безумний вихър на живота
безумно той се хвърли сам.

В безумний вихър на живота
де той ще спре? На кой ли бряг...
В безумний вихър на живота
тежко на тръгналий без стяг.

Вият се облаци черни...

Вият се облаци черни,
вихрена буря се кани;
като че в мисли чемерни
мръщат се тъмни балкани.

По-скоро шеметни бури,
по-скоро, вихри несвясни!...
Бура на мрак край да тури,
бура душа да изясни.

О, има тих възшебен край...

О, има тих вълшебен край
и никой го не знай,
къде е той –
вълшебен край на отдих и покой.
Къде е той?
Живей, люби, страдай,
надей се и желей –
достига там
тоз, на когото во сърцето плам
гори за там, –
тоз, който люби, страда и живей,
тоз, който като мен за тоя край копней.

Вихър сви и тъмен рой...

Вихър сви и тъмен рой
облаци Пирин обвиха –
тъкмо Рила в зори тихо
му зашепна бляна свой.

Но забулени во мрак,
през мъглите с ек гръмовен
своя разговор любовен
продължаваха те пак.

Над безкрайните полета...

Над безкрайните полета
тишина е и покой
глухо дремят класовете,
морни от пладнешки зной.

Задухата в знойний въздух
с огнени крила трепти –
и за близка жътва тихом
тя на нивите шепти.

Вей долняка и отвява...

Вей долняка и отвява
струпания зимен смет.
Ей прехвъркват лястовички,
носящи от юг привет.

Пролетта ги тях изпраща
с писъмце до нази тук;
в него пише тя – отдавна,
че е тръгнала от юг.

Маргаритното кокиче –
думите са в туй писмо,
слънцето с зарици ясни
писало ги е само.

Модрооки теменужки
запетайките са там;
удивителна на края
мъдри се божура сам.

Подпис му е росен здравец,
розата му е печат...
От писмото дъха младост,
вее нежен аромат.

Сърце, сепвай се! Туй писмо
теб го праща пролетта...
Тя веч знае, че при тебе
е сестра ѝ – любовта.

На листовците на моминската сълза...

На листовците на моминската сълза
родените в зори две капчици роса

огрея слънцето с вълшебния си лик –
и двенките в едно се сляха те за миг.

Не сляха ли се тъй и нашите сърца,
като онез две капчици роса?

Ти помниш? – в ясните зори на младостта,
кога ни слънцето огря на любовта!

До пътните врата го тя изпрати...

До пътните врата го тя изпрати,
и тихо сбогом му пошепна само;
отмина той, а мълком тя застана,
о вратнята облежната на рамо.

На ъгъла изви се той към нея
и кивна ѝ, преди да свий от тамо.
И дълго тя се взира все нататък,
о вратнята облежната на рамо.

Во стаичката пръска аромат...

Во стаичката пръска аромат

оставена от тебе китка цвете,
тоз аромат душата ми в мечти
при теб унася, свидно мое дете.

И виждам те унесена в мечти
за мен, подпряла чело на ръцете...
Во стаичката пръска аромат
от теб оставената китка цвете.

Зла ни стигна орисия...

Зла ни стигна орисия.
Разделени друг от друг,
ние чезнем в самотия –
на север ази, ти на юг.

Дни прииждат, дни минават...
Ще ли дойде ден желан
за онез, що си подават
ръка за обич само в блян?

В незнаен кът, далеко в родний край...

В незнаен кът, далеко в родний край,
понякога за мене тя мечтай –
ни ази ней, ни тя на мене знайна.
Другарката на мой другар, в писмата,
от нея ми изпраща поздрав мил...
С какво ли съм сърце й умилил?...
И ето ме, към онзи кът незнаен
и аз във блян унесен – и потаен
като да счувам шепот от уста.
Нашепвайки несбъдната мечна,
дали, в минута на усамотене,
тя не лети към чуждий край, при мене?
Кат есен лъх две капнали листца
мечта потайна родни две сърца
в замая носи и си с тях играе.
За що копней едното? Що желае
в блян другото?... Вей есенният лъх...
На поздрав мил отвръщам със въздъх.

Цъфтят цветенца в моята градина...

Цъфтят цветенца в моята градина:
и шибой горд, и кичеста върбина,

и момини сълзи, и син синчец,
и розата – на вси цветя венец.

И надвечер, когато ги поливам,
и призори, кога при тях отивам,
посрещат ме те с тих и мил привет.
И всякой стрък, и всякой свиден цвет,
като че ли отгатнали тъгата
и за какво ми в жалба крей душата,
запитват ме: „Кога ще дойде тя,
сестрицата ни, между нас цветя?
Без нас тя чезне, както ний без нея!“
И аз я чакам, цветица, но де я!

На гроба ми изникна щат цветя...

На гроба ми изникна щат цветя –
това са моите песни недопети.

А между тях изникна ще и тя –
от хубави най-хубавото цвете...

Най-хубавото цвете не възпях!
С вълшебен дъх душа ми възхитена

то упои... и в нея с трепет плах
увяхна мойта песен неродена!

Вървиме ний самотни на светът...

Вървиме ний самотни на светът,
звезди световни, всяка своя път;
един за други в тайна желба креем,
един за друг – и отчуждени греем:

ти с дивното вълшебство на плътта,
аз с висший бяс душевен – гордостта.
Светът ни гледа в нямо изумлене –
и се чужди от тебе и от мене.

И ний вървим самотни на светът.
Дано не се присрещнем някой път!
Съединени, ний ще угаснеем...
За нас самотност трябва – за да греем.

През мрака сянка надалеч...

През мрака сянка надалеч
по мътний Стикс се мярка –

Харон, намръщен и сърдит,
подкарва своята варка.

А в нея са събрани рой
моми и момци млади,
и мускулести мъжие,
и старци белобради.

Отвлечени от белий свят,
от радости и нужди,
пътуват те към Ахерон,
един за други чужди.

Един натяква, друг се смей,
там трети сълзи рони...
А безучастно мътний Стикс
едвам с вълни ромони.

Пустинни брегове мълчат,
ек стонът не посреща...
И сал понякога Харон
намръщен ги изглежда.

И пак, намръщен и сърдит,
той кара своята варка...
Сред мрака татък надалеч
тя над вълни се мярка.

Мятат се, пляскат, реват...

Мятат се, пляскат, реват
тъмните морски вълни...
Тласка се, люшка разбитий ми члун
за към неznайни страни.

Чайка сиротна над него се вий –
блян от щастливите дни...
Мятат се, пляскат, реват
тъмните морски вълни.

Тъмна нощ е...

Тъмна нощ е. Стръвно вихъра еhti.
Вихром низ полето колата лети.

Нещо си коларят мъмри неприветно.
Татък надалеко плахо пламък светна

и примами моя смрежен с дрямка взор.
Дали той не свети на някой прозор?

В тайна ли омая някой там копнее –
и сърце му нищо друго не жалее –

часовете само бързо че хвърчът?
Или пък самотен там в домашний кът

някой в ожидание бди сред нощта будно?
И вървят за него часовете мудно?

Кой знай, кой знай. Стръвно вихъра ехти.
И колата вихром в полето лети.

Отрупани от нощний сняг нечакан...

Отрупани от нощний сняг нечакан,
градински вейки виснат мълчаливо;
милувката на утринното слънце
трепти над тях и милва ги игриво.

Ей капчица – сълза от таз милувка –
се в миг отрони, маргаритно-злата,
и слънчеви лучици я спровождат,
додето тя да падне на земята.

И капчици-сестрици тя поведе –
виж как по нея рой по рой се ронят,
и сякаше из въздуха не капки,
а слънчеви лучи се тамо гонят.

Как вълна преко вълна...

Как вълна преко вълна
пенясто поточе мятта!
Техний ромон с ведрина
в миг изпълни ми душата.

Шум поволен, шум в захлас –
спомени от младост ранна...
Минатия път завчас
ясно ми в умът предстана.

Тъжна жегата. Градом пот
се от морно чело рони...
Дълга пътя – къс живот –
кой ли бяс ме в тоз път гони!

Шум поволен, шум в захлас –
спомени от дни щастливи...
Към поточето се аз
спуснах по брега ронливи...

Гребнах из вълни, лице
лиснах – хлад и свеж и сладък...
И с отлекнало сърце
тръгнах пак из път нататък.

Спи во сланата есенна...

Спи во сланата есенна
тъмният град окован
и под милувката лунна
летен бленува блян.

Блян той бленува и вслушан,
чезне по жеравний звук,
от небеса що се рони:
„Сбогом – на юг, на юг.“

Музиката вече си отсвири...

Музиката вече си отсвири.
Времето несетно се измина.
Пада вечер. Тъмните алеи
опустяха в градската градина.

Пред бюфета само неколцина
за политика се пак препират –
и две плахи циганчета татък
угарки цигарени събират.

Сенчеста градина...

Сенчеста градина. В глъбината
бяла къщица едвам се види
и тъсма червени керемиди
през заслона тъмен на листата.

Рой врабци по стряхата насбрани
шумно се за нещо си препират,
сякаш канят веч да се прибират
за вечеря морните стопани.

В полунощи дим, извит...

В полунощи дим, извит,
из високия комин,
като неподвижен стълб,
тъне в небосвода син.

А от него други стълб
се отсена отстрана,
върху покрива завит

в бяла снежна пелена.

Посред улицата спрян,
гледам чужда сянка аз –
гледам, както посред ден
гледат моята без сваяст.

Майският месечко греи презполвен...

Майският месечко греи презполвен.
Маяка се моята сянка пред мен –
кърши се, снися, изправя, извива,
с другите сенки крайпътни се слива,
тамо де стръмния път криволи,
покрай горица от тъмни ели.
Спра ли се – мигом и тя се зазира,
свърна ли – ето и тя ме сподира,
гневно с бастона замахна ли аз –
ето и тя че замахва завчас...
А от небото с звездици обясно
майският месечко гледа засмяно,
как се боричкат две сенки в нощта,
в таз, що е метнал той сам над света.

Криволи покрай гората...

Криволи покрай гората
необхтана пътека –
край пътеката огнище
тлее и гасней полека.

Ту подпуши, ту отнейде
пламъчен език избие;
като млечен стълб високо
в небесата дим се вие.

Ей, ранила, трепна плахо
в небеса зорница ясна,
и огнището край пътя
вече догоря, изгасна.

Там незнаен скитник снощи
огън стъкна, отпочина,
гря се... недочакал утро,
подрани и си замина.

Де ли той сега се скита?
Де ли той ще да замръкне
в тъмна нощ – и да се сгрее,
пак огнище ще да стъкне?

Колко ли таквиз огнища
ще запали и остави!

И с зората рано утрин
ще замине и забрави.

Спи езерото...

Спи езерото; белостволи буки
над него свождат вити гранки,
и в тихите му тъмни глъбини
преплитат отразени сянки.

Треперят, шептят белостволи буки,
а то, замряло, нито трепва...
Понякога му сал повърхнини
дълга от лист отронен сепва.

Над мойто чело лавърът не вий...

Над мойто чело лавърът не вий
коравите си листи тежкодъхни;
над друго чело нека той изсъхне,
и лоб плешив от слънце да закрий.

Че друго цвете мен е по сърце.
И всяко утро него цветице
ми кити с поздрав мойта дружка –
благоуханна, росна теменужка.

Сърцето ми е чуждо за света...

Сърцето ми е чуждо за света,
подобно древен храм в развалини,
и тайните си пази то ревниво
в света светих на свойте глъбини.

То пази ги, и чака с тях смъртта,
подобно древен храм в развалини...
Во тоя храм световний шум глумливо
проникнал би – за да го оскверни.

Погребан, и в гроба все пак е...

Погребан, и в гроба все пак е
душа ми унесена в блян –
за свидний, макар че во земни
неволи живот преживян.

Аз сещам през земна покривка,

как слънцето божие грей...
И моята песен тъжовна
дочувам там някой да пей.

В небеса яснее летний ден...

В небеса яснее летний ден,
зарад нови грижи той ясней.
В грижите на вчера уморен,
за почивка моя дух копней.

Ден минава, нощ ще дойде пак,
без да ми утеха донесе...
Сетний ден додето дойде – в мрак
с себе си и мен да отнесе.

Грижи, скърби и несгоди...

Грижи, скърби и несгоди
млада сила надделяха.
Не учудвай се, че ходи
тъй посърнал сиромаша.

И не питай за тъгата,
що в очи му се оглежда.
Днеска му умря в душата
и последната надежда.

Над вършини и долини...

Над вършини и долини
стелят се мъгли вечерни.
В далечината, из мъглата,
вий се облак врани черни.

Грак сподавен, глух и бавен
счуй се – и далеч замира;
тъмен спомен, вероломен,
в морна памет в миг запира.

Сърце трепва и се сепва...
Стелят се мъгли вечерни...
В далечината, из мъглата
вий се облак врани черни.

Ясний месечко се смей...

Ясний месечко се смей,
рог извил на небесата.
Сред градината, в тъмата,
ниска къщица белей.

Чуй, прозорче изскриптя
излеком и се разтвори;
знак е даден – прелетя
момко през широки двори.

Ей на бялата стена
се отхвърли сянка черна –
съща сянка, миг мина,
през прозореца се мерна.

Тихо. Само ветрец вей
и си шумоли с листата...
Рог извил на небесата,
ясний месечко се смей.

Обляно с блясък, в далнини...

Обляно с блясък, в далнини
морето в нега е замряло;
почиват тъмните вълни
в борбата с буря уморени.

Лежи на песъчливий бряг
члун – разнебитени останки;
вълните в бесния си бяг
са го изхвърлили тъдява.

Долита писък пронизлив
от чайка – стон на жалба жива...
Надолу по брегът ронлив
едвам личат следи от стъпки.

Тичане и врява...

Тичане и врява. Дъжд нечакан
посред пладне през облак налете.
Опустяха улиците; вихър
сви, изви над тях и ги помете.

А дъжда все плиска и подскачат
бъкели по локвите събрани;
и под мойта стряха там гъргорят
сгушените на заслона врани.

Алеята е пуста...

Алеята е пуста. Дъжд ръми.
Ръка в ръка вървехме ний сами.

Отгде се взе пък тоя дъжд! Ядовен,
разперих аз чадърът си дъждовен...

Усмивки тихи, шалав разговор;
кръстосват се, потъват взор во взор.

Ръка в ръка вървие ние бавно...
А веч дъждат престанал е отдавно!

Полъхва ветрец; слънчицето грей,
и сякаше над нази то се смей –

че, в залиса на разговор любовен,
ний все вървие под чадър дъждовен.

На бука ръбестия ствол

На бука ръбестия ствол
лозата стройна е обвила –
тя милва старий ветеран
с копнеж на млада сила.

Милувка спомен преживян
в сърце увяхнало завръща –
но той й само с трепет слаб
на порив млад отвърща.

Сухи, жълти листица...

Сухи, жълти листица
брули вятъра есенни –
аз ги тъпча и отминвам,
листицата осланени.

Що си шепнат, кой ги знай,
листицата осланени!
Зна ща ги – и мен когато
брулне вятъра есенни.

Безмълвна нощ е обивила...

Безмълвна нощ е обивила
со тъмния си плащ света,
и броди безпокойно само
из него моята мечта.

Бездомно броди тя, родена
в бездомността на моите дни –
а с черна паст срещу й зее
самотността из тъмнини.

Тука гроб продънен във земята...

Тука гроб продънен във земята,
тамо друг току засипан с пръст,
а над трети, глъхнали в тревата,
се едвам съзира камен кръст.

Бедно селско гробище! Едва ли
другаде покойниците спят
тъй спокойно, както тук край село,
край зараслий в буренаци път.

Дето сал невидими щурчета
свойта песен пеят в самота
и брезата тихошумна вести
от живота им мълви с листа.

Чуй! Дивий рев на вълк нощта пробуди...

Чуй! Дивий рев на вълк нощта пробуди,
и сепна се гората во почуди –
а вятъра, подхванал тоя рев,
го на нощта отвя в бездънний зев.

И тихо пак. С посърналите листи
гората тънко шепне и сребристи
на месечния блясък тръпнат те –
като че зов на смърт ги облете.

В живота като вихър мина...

В живота като вихър мина,
и смая той светът;
нечакано го смърт настигна
в полето, край широкият път.

Над него, свела цветни клони,
бди тъжно пролетта –
като над своя вейка, вихър
що я открил през нощта.

Запустяла воденица...

Запустяла воденица. Суха
вадата край нея не ручи –
глухите ѝ прозорчета зоят,
като кухи на череп очи.

И върбата, там над грохнал покрив
свела клони, не шуми и тя –
като че ли и над нея вече
е ръка протегнала смъртта.

Мразна зимна вечер...

Мразна зимна вечер. Върла хала вие.
Сняг от стрехи сметен на прозорци бие.

Сън ме не надвива. Во леглото свит,
тъмен блян ме носи в онзи край честит,

вихри де не воят, зима не върлува,
стон от скръб и нужди дето се не чува,

дето в ясно небо слънце вечно грей –
онзи край, за който в песните се пей

и се в стародавни приказки спомина...
Сврян около топлата камина

излеком подсвирка там щурец-нехай.
Мил певец-побратим! Дали не мечтай

той, и като мене там се в къта свива,
вслушан как навънка вихъра извива,

мразний зимен вихър, на мечтите враг?
Пей си сам утеха, мой побратим драг!

Мойте пролетни надежди...

Мойте пролетни надежди,
тях ги слънце не огря –
галена мечта за лято
преди лятото умря.

На полето ги изнесох,
свят не видели в света...
Вихър гроба им затрупа
со увяхнали цветя.

По цели дни мъгла лежи, не се раздига...

По цели дни мъгла лежи, не се раздига,
кога не е мъгла, то мудро дъжд се лей,
като че псалт беззъб, разтворил вета книга
над стар мъртвец, канон за упокой му пей.

До мозъка в кости чак влагата се впива —
аз впивам погледи с томление навън...
Цветята, слънцето — те мяркат се мъгливо,
като видения от някогашен сън.

Листата капят, че нощес ги...

Листата капят, че нощес ги
нечакано слана попари —
от живи взело сбогом снощи,
днес слънцето ги мъртви свари.

Но сбърза есента жестока,
изви мъгли и ги заметна —
утеха да не им изпрати
то своята милувка сетна.

Преди минута буен вихър...

Преди минута буен вихър
акациите как размята!
Обрули белите цветенца,
и с тях застла земята.

Преди минута... Как сега са
те вейки свежи разпростряли —
като че щастието мина
над тях и ги погали.

Спря се орачът пред нивата златна...

Спря се орачът пред нивата златна —
благ дух му лъхна и сепна душата,

като че свиден привет я погали.
С ромон потих класове натежали

свождат чело за милувка желана...
Поглед към небо възведе стопана —

а чучулига, преварила, с песен
вече се дига към свода небесен;

сякаш орачу подзела молбата,

носяйки я на крилца в небесата.

Пътят, по който възпирах...

Пътят, по който възпирах,
мамен към бъдеще славно —
с листи увяхнали вече
той е затрупан отдавна.

Още не стъпил на равний
път, що пред мен се извива —
с листи увяхнали вече
вихър и него покрива.

Разтая и последний сняг...

Разтая и последний сняг;
и боже слънце гали
ранили пролетни цветя,
зелен килим простряли
по рудини над речний бряг.

Ей и синчеца, подранил,
из шубраци надникна,
да го целуне пролетта —
която той обикна,
едвам що пъпчици развил.

В път застигна ме и с мен...

В път застигна ме и с мен
път държа юнак напети —
ясний млян на младостта
в погледа му весел свети.

И, като пред свой, пред мен
ред поредом изповяда
и помисли и мечти,
що му милват сърце младо.

Де е бил и как живял
в чужди край, при чужди хора —
как го чака и купней
дома жадена изгора.

В път застигна ме — сред път
за към село сви юнака...
Мудно към дома вървах —
тамо никой ме не чака.

Кал е, където обърнете глед...

Кал е, където обърнете глед.
Как неприветно и грозно е вред!

Сякаше, както се казва, до шия
втънал е целия свят в мръсотия...

Снощи бе тъй, а при утренний свет –
от грозотия ни дия, ни след:

всичко облякла е зимата ранна
в своята бяла, невинна премяна.

Морна лятна нощ...

Морна лятна нощ; кръз блян,
знойни чувства сърце сепват;
тъмни листи със желан
на душата ми нашепват.

Виждам се во родний кът,
родна реч слухът ми гали –
свой отново ме зовът,
свой които са ме звали.

Аз прегръщам ги засмян,
и сълзи в очи ми трепват...
Тъмни листи със желан
на душата ми нашепват.

Пустинята на скръбний ми живот...

Пустинята на скръбний ми живот
и зной, и знойни вихри я сушат.

И с леки сенки само я сенят
рой облаци от знойний небосвод.

Те с леки сенки само я сенят –
и отминават бързо в своя път.

И рядко само сълзния порой –
извял от мъки – ръси нейний зной.

Роят се подранили...

Роят се подранили
звездици в небеса,
като на тъжен поглед
сълза подир сълза.

И трепкат, и се ронят –
че, призори роден,
во майчини им скути
умира бледний ден.

Богоугодник сред гората...

Богоугодник сред гората
чешма за спомен е сградил:
порутена е тя – под нея
път извора си е пробил...

И весело си той клокочи,
извит надолу по рида –
и мъртвий поглед на чешмата
не му смущава радостта.

И пак се върна есента...

И пак се върна есента,
мъглива, неприветна есен,
но тоя път я срещнах аз
с най-мила за сърцето песен.

Цветята, пролет що пося
в душата ми, цъфтят те още,
че млада обич бди над тях
през тъмни дни и ясни нощи.

И гален с дивния им дъх,
аз пролет в есента живея,
и туй що ми нашепват те
в душата – зарад него пея.

И на яве, и на сън...

И на яве, и на сън
ти си все пред мен –
дивна като ясна нощ,
свидна като ден.

През денят сърце купней
в жалба за нощта –
цяла нощ за свидний ден
милва ме мечта.

Дълбоко в твоя поглед се отсентя...

Дълбоко в твоя поглед се отсентя
тъга за миналото, свидно дете, –
тъга за онзи, който преди мене
е галил теб, на своята радост цвете.

А в тоя същи поглед се преплита
нов лъч, на нова обич... И налита
сърце ми ужас: дали ще изясни
той сенките, или в тях ще изгасне?

Насреща ми седеше мълком ти...

Насреща ми седеше мълком ти,
бог знае де занесена в мечти –
от тебе поглед без да дигна,
аз тез мечти се мъчех да постигна.

Но неми бяха ясните очи –
и само в тази яснота личи,
че буря е зад тях нощес вилняла
и яснота чрез сълзи им е дала.

Под голий храст ревнива теменужка...

Под голий храст ревнива теменужка,
подмамена от слънчеви лъчи,
подаде е личенцето си нежно
и ме изнича с тъмни си очи.

И, стори ми се, чух я да ми казва:
аз тебе чаках, ти ме откъсни –
че аз ще съм на твойта свидна дружка
най-мил привет от пролетните дни!

Бог знае как и откъде познало...

Бог знае как и откъде познало,
че зарад него в блян трептят сърца ни –
килим вълшебен слънцето постлало,
в полето ни на гости то покани.

И гря ни то през целий ден приветно.
Кога на отдих се прибра – несетно
забрави лъч: та и дома прибрани,

во нощний мрак да грее пак в сърца ни.

На пладне срещнахме се ний...

„На пладне срещнахме се ний
и сдругарихме. Дали крий
нам бъдещето изненади?
Дали и там сърцата млади
едно за друго ще туптят?
Дали в световния ни път,
другарко, сестро, свидно дете,
все също слънце ще ни свети,
все съща обич ще ни греи?“

– Преходна страст – тя само тлей,
преходна страст в души преходни:
не тя сдружи сърцата родни,
не тя живее в нашта гръд,
на святи чувства свят съсъд!
На ведра обич пред олтаря,
другар милеещ за другаря
душа не ще му засени
туй що ще дойде с бъдни дни!

Желанията смятах суета...

Желанията смятах суета,
и отчужден, другарко, от света,
жесток на дело, по-жесток на дума,
аз слънцето дори посрещах с глума.

И с клетва дигах неведнъж ръце.
Докле се спрях на твоето сърце
пред златните благословени двери.
Крило над мене ангел тих разпери.

От нея бягай, смърт за теб е тя!...

„От нея бягай, смърт за теб е тя!
Омаян в нейните милувки,
несетно, с сладките целувки,
отрова пийш от нейните уста.“

– Млъкни! Комуто обичта е глума,
пред обичта той трябва да немеи...
В сърцето ми отдавна тя живеи.
Млъкни! Тя чува всяка дума.

Едничка дума... тя я не продума...

Едничка дума... тя я не продума.
Едничък поглед... не погледна тя.
На бледни устни в сдържаната глума
видя си той решена участта.

Поклон безмълвен – и в ответ студен
смях. Кървав плач едва сдържан насила...
Велики Боже, а до днешен ден
все мисълта за нея му е мила!

Обича я. – Когато чу това...

„Обича я.“ – Когато чу това,
усмивка тъжна му на устни трепна.
От равнодушно казани слова
сърцето му се в болки сви и сепна.

„Обича я.“ – И тя го чу това,
сви рамена... сърцето се не сепна.
От чуждите безсмислени слова
студен смях сал на устните ѝ трепна.

Призори вихра нощешен...

Призори вихра нощешен
нейде се луд отпиля,
първи сняг бяла покривка
метнал над морни поля.

И над покривката бяла –
сякаше черни тъсми –
гарвани мудро се нижат
бозна отде из тъми.

Сред гората, отстрана край пътя...

Сред гората, отстрана край пътя,
дивий глог където е разперен,
глъхнал гроб едва личи в тревата,
гроб на пътник тук убит намерен.

Сутрин, вечер птичка там самотна
пей... И веч легенда се подлавя –
че това душата му сиротна
зарад своята скръбна чест разправя.

Усойно, миловидно цвете...

Усойно, миловидно цвете,
сираченце на пролетта,
останало да вехнеш в самот
на майка си подир смъртта!

Доведе ме при тебе sluка
нечакана, в несгоден час –
откъснах те, цветенце свидно,
от твоя дъх примамен аз.

И споменът за теб, горкино,
сърце ми още все гнети...
А може би увяхна с радост
под моите милувки ти!

Животът и смъртта в борба...

Животът и смъртта в борба,
над мен преплитат сенки черни,
и тровят моята съдба
рой мисли и мечти чемерни.

В полето бягам аз от тях,
де боже слънце грей приветно –
на устните ми трепва смях,
роден в сърцето неусетно.

Ревнив синчец, горкино цвете...

Ревнив синчец, горкино цвете,
самичко на брегът ронливи, –
една по друга го прегръщат
и милват го вълни игриви.

Ревнив синчец, горкино цвете, –
вълните волно го целуват...
Една през друга се преварят –
една по друга отминуват.

Докле е младост, златно слънце грей...

Докле е младост, златно слънце грей,
сърцето златни блянове лелей.
Докле е младост, леко път се ходи
и леки са световните несгоди.

Докле е младост, всичко е шега;
не хвърля сянка на сърце тъга;
дори тъгата извор е на радост –
докле е младост, ах, докле е младост!

Зад горите тъмни ясен ден се кани...

Зад горите тъмни ясен ден се кани,
и цветята, росни от зорите ранни,
поздрав му изпращат – своя аромат...
Как е хубав, боже, твой дивен свят!

На пладнешко слънце от лъчите грени,
пъпчици разцъфват розите засмени,
и зарад милувка свождат цвят към цвят...
Как е дивен, боже, твой хубав свят!

Месечко градински посребрил е грани,
на първинка обич в бляна замечтани,
свели сме се ние, като цвят към цвят...
Как е весел, Боже, твой дивен свят!

Мързеливо под марнята лятна...

Мързеливо под марнята лятна,
прашний път се вие покрай ниви.
Ей вихрушка скокна наред пътя,
сепната от ветреца игривий.

Сви, изви и литна се нататък,
витий път през валог дето слязва...
Слънцето на нивите безмълвни
своята златна приказка приказва.

Безсънно цяла нощ пробдах...

Безсънно цяла нощ пробдах,
безсънен ме зората свари.
За теб вълшебници мечти
те бяха ми в нощта другари.

Повтаряха ми твоите думи те
и ази креех, в тях заслушан само –
като наяве, чело в трепет тих
когато бях привел на твойто рамо.

Вечерни сенки несетно...

Вечерни сенки несетно
в сянка една се сляха;
тънат и глъхнат звуци
во тишината плаха.

Песен отнейде се чува –
песен ли, стон ли сепнат?...
Приказка тъмна липите
тъмно в тъмата шепнат.

Как ли ще мина и утрешний ден...

Как ли ще мина и утрешний ден?
Все като днес ли? Дали заловен
с тъмна мечта, от нощес ще се боря
да я во форма желана затворя –
и уморен ще ме сварят зори?...
Памет смъглевена, поглед гори,
дълг ме зове, а по дълг аз не ходя,
а се безцелно разтакам и бродя...
Мътно ми нещо сподавя гърди;
поглед разсеян лениво следи
хора, по работа там що се скитат;
тъмно до слухът ми думи долитат,
сепват ме – нейде унасят ме пак...
Някой си, негли познайник, ми знак
прави и шапка лениво поклаща;
други со поздрав усмивка ми праща;
прешумоли и се мерне край мен
свилена рокля и с „добър ти ден“
поглед и драг и желан ми проблесне –
памет по тоя се поглед отплесне
и си представя това що желай,
и се унася в чаровния край,
де е витала с мечтите нощешни –
в моя живот, и така безутешний,
носящи малко утеха за мен...
Тъй ли ще мина и утрешний ден?
А вечерта ще се дома затворя –
пак со мечти цяла нощ да се боря?

Наметнала плащ тъмен на плещи...

Наметнала плащ тъмен на плещи,
от изток иде вечер лекостъпна –
от ароматний неин дъх трепти
засегната гората, и зашъпна
през знойний ден прекъснати мечти.

Полето глъхне. Закъснял керван
по витий път потъва в далнината.
На небесата ликът замечтан

дрезгавина таинствена замята –
светът да не досети техний блян.

Как ме те примамваха с дъха си...

Как ме те примамваха с дъха си
в моя път растящите цветя!
Аз минавам покрай тях нехайно
сам с усмивка на уста.

Че за друго цвете аз копнеех –
мина то нехайно покрай мен...
Сам с тъга за тях сега мечтая,
дома върнат уморен.

Ти, който бдиш от небесата...

Ти който бдиш от небесата
над човешки съдбини,
над мен десницата си свята
зарад закрила протегни!

Спази ме, докато направя,
що с вяра в тебе съм почнал
и посегни от мен тогава
да земеш туй що си ми дал.

Веч на годините керванът превали...

Веч на годините керванът превали
зад цветний хълм на младостта;
и моя бодър дух приневоли
застигнала ме в път скръбта.

И аз оглеждам се, на пладня спрян,
и не съзира радост моя глед
на миналото в пътя преживян,
нито на тоя, що се вий напред.

Но аз все пак вървя, глава привел...
Ей приближава хълм да мина пак –
последен хълм, на чийто връх предел
се кръст тъмней през ве'черния мрак.

Ще да замине от света една...

Ще да замине от света една

не за живот на тоя свят родена,
и около ѝ скоро тишина
ще да настане, тишина свещена.

В сърце ми святи чувства буди тя,
и святи чувства, и греховни:
тя беше първи цвят на пролетта,
аз клон сломен от страстите световни.

И призори сполетя я слана –
възрадва се душа ми нажалена...
Наоколо ми скоро тишина
ще да настане, тишина свещена.

На моите вейки плод, плод не един узря...

На моите вейки плод, плод не един узря –
доволно слънцето ме гря.
И моите рожби ги обраха
онез, на свят които бяха

родени само да се радват и берът
и да живеят от трудът,
роден, отгледан с чужда мъка.
Настана есен. За разлъка,

разлъка сетня пей студеният горняк,
и на живота сетний знак –
листа увяхнали – размята.
Мъгла се стели над полята.

Аз видях под слана как лятото умря...
Доволно слънцето ме гря.

Самотен гроб в самотен кът...

Самотен гроб в самотен кът,
пустиня около немее –
аз зная тоз самотен кът
и тоя гроб самотен де е.

И знам, че в тоз самотен гроб,
таме в пустинний кът самотен,
зарови милвана ръка
един немил живот сиротен.

Сега за тоз немил живот,
в немил живот сама купнее...
Самотен гроб в самотен кът,
пустиня около немее.

```
$id = 538  
$source = Моята библиотека
```